
THE SON
FERDINANDO FREGA

DIE SEUN

THE FAMILY · 13

’n Vader wie se drie woorde genoeg was – en die oggend, jare ná die begrafnis, toe sy seun dieselfde kalmte uit sy eie mond hoor kom het.

Gillettenarrative verwelkom jou. Jy weet nog nie hoe gelukkig jy is nie – jy is op die punt om iets te ontvang, en niemand het iets in ruil van jou gevra nie. Jy stap nou my wêreld binne, so naby dat jy aan die lem kan raak. Maar ek verkoop nie lemme nie. Daardie een behoort net aan my moeder. Wanneer dit eindig, sal jy nie meer dieselfde wees nie. Jy sal reeds na die volgende een soek. Begin vir eers hier. Gun jouself hierdie oomblik.

Ek is uit my ma gebore en, as seun, het ek ’n groot kans om na haar te lyk. Ten minste is dit wat die mediese literatuur voorstel, en vir een keer sien ek geen rede om te verskil nie.

Tog is daar, buiten die fisiese kenmerke, iets anders. Iets wat later kom. Dit openbaar homself deur die jare, in die spore wat oorbly, in wat ons werklik is eerder as in wat ander beweer om te wees.

Identiteit mag met ’n X-faktor begin, maar niemand weet regtig waar die genetika eindig en waar die menslikheid begin nie. DNA verklaar die liggaam. Die lewe verklaar die res.

Mense sê intelligensie kom van die moeder. Dit is so. Maar karakter word nie deur formules geërf nie. Dit kom na vore deur gebare, gewoontes, keuses en stiltes. Etiek, temperament, styl, teenwoordigheid. Die onsigbare argitektuur van ’n mens.

En vroeër of later sê iemand: “Hy is net soos sy pa.” Sigbaar vir almal. Deur baie min verstaan.

Geen seun is heeltemal sy pa nie. Geen dogter is heeltemal haar ma nie. Ons behoort almal tot ’n groter spel waarin die verrassings nooit ophou verskyn nie. En tog het die finale antwoord in my geval eenvoudig gelyk. Dit het alles van die pa gekom.

Daardie elegante man het nooit sy stem verhef nie. Wanneer hy gepraat het, het dit amper soos ’n lied geklink, ’n eienaardige mengsel van Italiaans, Frans en Spaans wat net ’n handjievol woorde gedra het. Drie woorde was dikwels genoeg. “Ek is hier.”

Jare lank het ons hulle as vanselfsprekend aanvaar. Toe het die onmoontlike eendag gekom. En voor die onmoontlike het hy geglimlag en gesê: “Jy betaal net een dollar.”

Op daardie oomblik het ons verstaan wie hy werklik was. Hy was my pa.

Maar dit was nie die ware openbaring nie. Die ware openbaring het jare later gekom. Een oggend het ek myself gehoor wat met dieselfde kalmte op ’n moeilike situasie antwoord. Dieselfde stilte voor die praat. Dieselfde glimlag voor die besluit. En vir ’n oomblik het dit gevoel asof hy die kamer binnegekom het. Toe het ek besef dat hy glad nie binnegekom het nie. Hy het nooit weggegaan nie.

Wat het oorgebly? ’n Bekende gesig. ’n Stem met ’n ander klank. ’n Persoonlikheid wat steeds deur die tyd weerklink. Want in elke stuk musiek is die stem nie die belangrikste nie. Die klank is. Die klank wat oorleef. Die klank wat ’n siel dra.

En dit was die finale verrassing. Ek het my lewe lank in my herinneringe na my pa gesoek. Net om te ontdek dat hy die hele tyd binne-in my keuses gewoon het.

Hy was net my pa. En op een of ander manier is hy dit steeds.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️